



Zprávy z farnosti

03/2010

Doba postní, kterou prožíváme je významným obdobím během celého roku. Končí zima, začíná jaro. A to samo o sobě má na nás veliký vliv. Probouzí se nový život a tím jsme po všech stránkách zasaženi. Jsme částíčkou v celém dění přírody. Týká se to jak našeho těla, tak i duševního prožitku. Na to bychom měli navázat i v duchovní rovině. Tam je základ našeho života, naplnění jeho smyslu. Doba postní a na to navazující doba velikonoční, v sobě skrývá jádro tajemství křesťanského života, života s Kristem. „Starý člověk“ má v nás zemřít a má se zrodit „nový člověk“. Jak to vyjádřil sv. Pavel: „Již nežiji já, ale žije ve mně Kristus“. Snažme se pro to v následujících týdnech něco dělat.

K tomu vám rád vyprošuji požehnání.

P. František

Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2010

Na každý měsíc jsou vyhlášovány úmysly Svatého otce k modlitbě za potřeby církve a za misi. Čeští a moravští biskupové k nim přidávají třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice.

BŘEZEN

1. Aby byla světová ekonomika řízena podle zásad spravedlnosti a poctivosti a s ohledem na skutečné potřeby lidí, zvláště nejchudších.
2. Aby církve v Africe byly všude na celém kontinentu znamením a nástrojem usmíření a spravedlnosti.
3. Aby křesťané odolali pokušení konzumního stylu života a znovu objevili hodnotu postní kázně a střídmeho způsobu života.

texty byly převzaty z <http://www.modlitba.net/>



Studijní den o liturgické hudbě

Studijní den zorganizovala společná liturgická komise pražské a plzeňské diecéze; a proběhl v sobotu 23. 1. 2010 v kapli sv. Vojtěcha v pražském semináři. Byl odpovědí pražské arcidiecéze (konkrétně interdiecézní liturgické komise) na otevřený dopis mladých lidí všeho věku z října 2009 (přes 1000 signatářů). Dne se zúčastnilo na 150 posluchačů. Přítomni byli také kardinál Miloslav Vlk, který na začátku tento dopis opětovně odmítl, mons. Karel Herbst a mons. František Radkovský, který měl závěrečné slovo.

Pozvání přijali přednášející salesián P. ThD. Michael Martinek, který promluvil o dialogu církve a mládeže na téma hudba, P. Mgr. Jan Balík, na téma Výrazové prostředky v pastorační mládeži s přihlédnutím ke světovým dnům mládeže, doc. PhDr. Marek Franěk, CSc., Ph.D., který promluvil o hudebních preferencích mladých lidí u nás a doložil, že mládež nemá „svůj“ hudební styl, P. ThLic. Jan Kotas, který začal odpolední blok a promluvil teologicky o povaze posvátné liturgie a jejím významu v životě církve, dále RNDr. Jiří Kub o kritériích pro liturgickou hudbu a jejich nejnovější vatikánské reflexe, a nakonec vedoucí staroboleslavské hudební produkce PhDr. Jan Kováč o moderní populární hudba a jejím místě v liturgii.

vydalo RC



Jak v naší farnosti neumíme zpívat

Se zpěvem je většina lidí v naší farnosti na štíru. Už není možné před tímto faktem dál zavírat oči. Zvláště po dnešku.

Tomu, že pravidelně lidé v zadní části kostela, pod kůrem, zpívají nejméně o jeden takt dozadu oproti varhanám, už jsme natolik uvykli, že se nad tím už nikdo nepozastavuje. Horší jsou jiné věci. Tak třeba dneska. Po předzpívání kněze „tajemství víry“ začali někteří lidé tak nízko, že strhli i ty, kteří zpívali ve správné výšce. Ono se to moc nedá, když začnete něco zpívat třeba i správně, ale někdo jiný nabere faleš nebo začne nízko, tak tím strhne ostatní. Proto jsem raději asi v půlce přestal, tohle fakt nešlo.

Kněz musel trpět ještě víc. Však se taky odměnil tím, že Otčenáš byl jen recitovaný. A vůbec se mu nedívím. Další lidmi zkažený zpěv by ho asi definitivně dorazil, trefil by ho infarkt při slavení mše svaté. Já osobně to vážně nechápu. Přece jestliže jsem něco zpíval už tisíckrát, musím to mít v uchu, musím to mít naposlouchané, a není tedy důvod neustále to kazit!

Malá odbočka a vysvětlivka. Osobně zastávám názor, že neexistuje člověk, který by neměl aspoň nějaký hudební sluch. Je totiž rozdíl mezi schopností správně slyšet hudbu, tóny, a schopností tyto tóny ze sebe vydat, patřičně vysoko (nebo nízko) zazpívat. Tu druhou schopnost nemá každý, to je jasné. Nejsme všichni dokonalí zpěváci. Ani já ne. Ale přece jestliže jsem něco slyšel a sám zpíval s ostatními tisíckrát nebo i vícrát, není možné to neumět. A právě nejhorší je, že stačí jediný člověk, který nezačne správně, a „nakazí“ ostatní. Sám vím, že je nemožné zazpívat něco výš, když ostatní kolem mne zpívají nízko. Ostatně, kdo zpívá v nějakém sboru, asi mi potvrdí, že je nutné, aby všichni zpívali stejně, protože každá, byť jednotlivá, odchylka je slyšet.

Tak výše popsaného výsledku docílíme, když máme v neděli varhaníka. A teď si představte, že ve všední dny nemáme varhaníka, a zpíváme tedy bez hudebního doprovodu! Jak to tedy musí vypadat ve všední den! I to se pokusím přiblížit.

Onehdy jsem byl na mši svaté ve všední den. Kněz vybral píseň 515 *Jako dítka k Otci svému*. Jde o píseň, která má dva nápěvy - na počátku mollový a od přijímání durový. Začátek ještě šel, ale jakmile mělo dojít ke změně nápěvu, lidé najednou nevěděli, jak to zazpívat. Samotný jsem nic nezmoohl, protože všichni okolo mne zpívali něco jiného, a já nemám natolik silný hlas, že bych je byl schopný přehlušit (a ještě jsem byl zrovna nachlazený). Nejzajímavější bylo, že lidi, i když nevěděli, jak zpívat, nějak ten text kouleli a stvořili zcela vlastní nápěv, úplně vedle od toho, co bylo v kancionálu. I tento vlastní nápěv se ovšem nesl v duchu toho původního, takže byl mollový. A úplně mě dostalo, že konec sloky vychytali podle všech hudebních pravidel, tedy stvořili tóninu. Úplně jak kdyby to četli z not. Tomu tedy říkám schopnost improvizace. Kněz počkal, až lidé dozpívají sloku, a pak začal znovu tu stejnou, tentokrát se správným nápěvem. A hle - lidi se najednou chytli, najednou se rozpomněli! Zajímavé...

Při stejné mši pak taky nezvládli odpověď žalmu, což jsem taky nechápal. Šlo přece jenom o to, zopakovat něco ihned, jakmile to uslyším. A ani takovou schopnost nemají? Kdybych před někým zanotoval „Hospodin je milosrdný a milostivý“ (nebyl to tento žalm, vzal jsem to jen pro příklad), jistě by to dovedl hned zopakovat. Nebo snad ne?

Nutno přiznat, že naše farnost není jediná, která má problémy se zpěvem. Kdysi jsem slyšel začátek jedné rozhlasové mše, kde ti lidi zpívali tak falešně, že jsem zapnul nahrávání a tu vstupní sloku si nahrál. Pojmenoval jsem to „Pro zasmání“, ale musím přiznat, že se tomu nedá moc smát. Je to spíš k pláči.

Ale vraťme se k naší farnosti. Inu, stav je takový, jaký je. Zpěváci z nás nikdy nebudou. Jsem rád, že máme aspoň takového tolerantního kněze, který našim zpěvem trpí už přes čtyři desítky let :D

24. 1. 2010, Asterixův blog číslo 1 aneb To nejlepší ze mne :-), www.signal.cz



Prohláse se menšinou

Letos v létě jsem byl svědkem následující události. Zrenovovaná venkovská fara nabízející možnost celoročního ubytování, pronajala prostory vysokoškolským studentům. Překvapilo mne, že studenti (humanitního oboru!) začali po svém ubytování odstraňovat ze stěn pokojů předměty s křesťanskou tematikou, tedy křížky a obrázky svatých. Na můj dotaz, proč tak dělají, dostalo se mi následujícího vysvětlení. „Není naší povinností dívat se na symboly učení, se kterým jako ateisté nesouhlasíme. Církev nemá právo ovlivňovat nás během zdejšího pobytu náboženskou ideologií, kterou tyto předměty symbolizují. My máme nezadatelné právo na tyto předměty nehledět a církev má povinnost naše názory respektovat.“

Tato událost mne přenesla o pár měsíců zpět na Slovensko. Tam se sdělovací prostředky věnovaly sporu církevní mateřské školky s matkou, která do ní umístila svoje dítě. Žádala, aby řádové sestry, které ve školce pracují, nenosily řeholní šat, protože ona si nepřeje, aby její dítě muselo hledět na řeholní osoby. Ona má právo dát své dítě do kterékoliv školky, ale její dítě nemá povinnost být v tomto zařízení jakkoli, byť jen hábitem řeholnic, světonázorově ovlivňováno.

Vzpomínku na událost z oné farní ubytovny mi vrátil nedávno Evropský soud, který vyhověl stížnosti italské matky ohledně křížů v tamních školách. Naši studenti dokonce rozhodnutí Evropského soudu předběhli a pořádek si na oné faře udělali sami. Tušili asi, jak by to případně u soudu dopadlo.

Před několika týdny jsem slyšel o chystané stížnosti obyvatel malého městečka, kterým vadí nedělní hlas zvonu z věže tamního kostela. Proč oni, nevěřící, mají být rušeni právě v neděli ráno hlukem zvonu, který svolává do kostela jen věřící občany.

Nechci být podezírán z paranoického myšlení, ale prostým pozorováním událostí se domnívám, že v budoucnu to nebudou mít křesťané na našem kontinentu jednoduché. Stačí si přečíst reakce pisatelů na internetu, kteří se tam vyjadřují k církevním událostem a můžeme si z tohoto vzorku odvodit naladění většinové společnosti vůči věřícím. Od ponižování přes ironizování až k urážkám. A že nejde jen o jev vázaný na českou kotlinu, potvrzují i reakce z jiných zemí. Rakousko, Německo nebo Anglie jsou toho dalším dokladem.

Nejsem ani trochu nakloněn názorům některých našich církevních otců, že český národ není zas tak moc ateistický a dokladují to číslu o počtu pokřtěných občanů či počtem účastníků na půlnočních bohoslužbách.

Nefandím ani verzi o tzv. „plaše zbožných křesťanech“, kteří prý jimi jsou, aniž to vůbec tuší. Vycházet ze součtu pokřtěných a plaše zbožných, zdá se mi, pokud jde o jednání církve se světskými orgány, nešťastné.

Osobně vycházím z reálných čísel. Z počtů tzv. účastníků nedělních bohoslužeb. Ta ukazují, že návštěvnost se pohybuje podle regionů, ale v průměru vychází na Českou republiku 4 (slovy čtyři) procenta. Toto číslo mi silně připomíná údaj a počtu homosexuálních osob. Pokud jde o statistiku - a o ni se opírá kdejaké rozhodování kompetentních míst - patříme tedy mezi menšiny.

Z tohoto důvodu se domnívám, že by nebylo od věci, aby Česká biskupská konference prohlásila katolickou církev v ČR za menšinu a žádala, aby se její existenci

nevěnovalo už jen ministerstvo kultury, ale také ministerstvo pro menšiny a lidská práva. Potom bychom možná dosáhli toho, že na farách mohou viset obrazy katolických světců, v církevních školkách mohou řeholnice nosit hábit a ve vsích může v neděli zvonit zvon. Potažmo by nás jistě (coby menšinu) respektoval i Evropský soud pro lidská práva.

Max Kašparů, 2. 1. 2010



názor...

Já osobně si myslím, že český národ není národem ateistů, ale modlářů. Je s podivem, kolik lidí se na jedné straně vysmívá víře v Boha, na druhé straně je ochotno věřit kartáčkám, astrologům, numerologům a jiným šamanům a ještě jim za jejich služby platit. Rovněž nabídka alternativních „duchovních“ programů je více než pestrá. Za pouhých 1 000 Kč můžete absolvovat kurz Andělské reiki...

Tato nabídka má z pohledu svých příznivců jednu výhodu. Astrologie totiž na rozdíl od náboženství nepřichází s žádnými morálními požadavky.

J. P.



Co Čech - to vandal?

Tak toto mě napadlo při jedné procházce za našimi humny. Asi se v našem národě hluboko usídlilo cosi, co nám brání si vážit našich předků, tradic, být zdravě pyšný na naše obce, památky. Pověštinou jsme zřejmě přičichli ke konzumnímu kapitalismu, za kterým jsme v době nesvobody toužebně zírali a nějak jsme se zatím od něho neodtrhli.

Jak lze z různých pramenů odhadnout, dost památek vzalo za své po válce v letech 1945-1950, ale daleko nejproduktivnější ničení probíhalo v letech 1950-1960. U nás na Severu „bychom mohli vyprávět“! Zde existovali i tací junáci, co ničení kostelů měli ve svém volebním programu. A že ho plnili, jak jen to šlo, že...



Mohlo by nás tedy napadnout, že dneska je jiná doba a vše je naprosto OK. Chyba lávky! I přes spoustu institucí, se nám rozpadají mnohé stavby pod rukama. Je pravda, že některé mají to štěstí, že se jich „někdo“ všimne a oni „vstanou z mrtvých“ a skví se v plné kráse, možná ještě větší, než tomu bylo za jejich největší slávy.

Ale jsou mnohé, co toto štěstí nemají. Poslouží komusi třeba k vyprání špinavých peněz a objekt zcela spadne, a nebo si ho nevšimne vůbec nikdo a spadne stejně. A aby se tolik netrápil, tak mu pomůžou „milo-srdní“ vandalové.

Kdo to vůbec vandal je? Řekl bych, že je to individu-um, které má celou řadu špatných vlastností, za které se zřejmě hodně stydí a tak svou „bohulibou“ činnost páchá

hezky raději ve skrytu. Někteří jsou dokonce „pořádní“ a po sobě pěkně uklidí, aby bylo vidět, jak jsou dobře vychovaní. Většinou zamíří do sběrných surovin, kde mají své kamarády, kteří mají tolik zakázek, že si ani „nestačí“ všimnout, jakýže se jim to „kus železa“ ocitl na dvorku.

A tak z naší dříve krásné vlasti postupně mizel skoro všečen inventář kostelů a jiných památek. Když už nebylo co kde brát, přešlo se na „uklizení“ drobných sakrálních památek. K čemu by tam měl být třeba zvon, když ho dnes stejně nikdo neposlouchá, k čemu dveře, když o ty lepší má zájem naditý Němec a ty horší poslouží aspoň k ohřátí, když jsou energie dneska tak drahé. A železo by zbytečně zrezlo, to by byla škoda, tak mu pomůžeme a zrecyklujeme. Přece recyklovat se má, že? A občas nějaký ten kvádr se taky hodí. Jednou na stavbu garáže pro svého miláčka, či na stylové vylepšení chalupy... I keře a stromy je blbost tam ponechat. Mohly by ještě na někoho spadnout a zranit ho.

Tak až půjdete mezi psími exkrementy, znakem dnešní doby, taky na procházku se svým miláčkem, pro kterého jste si našli túru šitou na jeho míru, tak se porozhlédněte, co na vás ještě zbylo. Neváhejte, už toho moc opravdu nezbyvá. Znáte to klasické české přísloví: Kdo zaváhá ...

Poznámka na závěr:

Poznáváte „křížek“ na obrázku v článku? Pokud váháte, či přímo nevíte, tak se jedná o křížek, u kterého jsme se, ještě plni nadšení a očekávání, sešli za účelem požehnání v sobotu 14. září 1991 v den prvních svobodných komunálních voleb. Tehdy svítil novotou po jeho opravě K. Steinem - před týdnem vypadal takto...

*U mnohých z nás po letech vypadá takto i naše nadšení a očekávání. Jenže máme před sebou letos dvoje volby a stálo by zato vzít rozum do hrsti. **K volbám každopádně jít** a pokud možno dát preferenční hlasy kandidátům tak od 10. místa dál!*

R. S. - pro domácí studium doporučuji např. <http://www.zanikleobce.cz/index.php?>



Benedikt XVI. jmenoval Mons. Dominika Duku pražským arcibiskupem

Svatý otec přijal rezignaci kardinála Miloslava Vlka na pastorační vedení pražské arcidiecéze, kterou předložil v souladu s kán. 401 § 1 kodexu kanonického práva. Papež jmenoval arcibiskupem pražským Mons. Dominika Duku, OP, dosavadního biskupa královéhradeckého.

Mons. ThLic. Dominik Jaroslav Duka OP

Narodil se 26. dubna 1943 v Hradci Králové a vyrůstal v rodině důstojníka, který se účastnil zahraničního odboje, kdy v roce 1944 přes organizovaný útěk vládního vojska P. Jiřím M. Veselým OP odešel do Itálie a přes Švýcarsko do Anglie, kde do konce války bojoval v Československé zahraniční armádě. V 50. letech byl vězněn spolu s důstojníky západní fronty.

Jaroslav Duka absolvoval školní vzdělání v Hradci Králové, v roce 1960 maturoval na Gymnáziu J. K. Tyla. Další studium mu z kádrových důvodů bylo zamezeno. Pracoval v hradecké továrně ZVÚ (1960-1962) a vyučil se strojním zámečnickem.

kem. V letech 1962-1964 absolvoval základní vojenskou službu a vrátil se na své pracoviště. V roce 1965 byl po dlouhých průtazích na odvolání přijat ke studiu na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. 5. 1. 1968 vstoupil tajně, na území Československa do zakázaného, ilegálně žijícího dominikánského řádu a přijal řádové jméno Dominik. 6. 1. 1969 složil časné sliby. 22. června 1970 přijal kněžské svěcení z rukou kardinála Štěpána Trochty a pět let působil v duchovní správě v pohraničních oblastech pražské arcidiecéze: Chlum svaté Máří, Jáchymov a v Nových Mitrovicích (dnes jde o oblast diecéze plzeňské). 7. ledna 1972 složil slavné sliby v dominikánském řádu.

V roce 1975 mu byl odňat „státní souhlas k duchovní správě“, pracoval pak 15 let jako rýsovač v továrně Škoda-Plzeň. Intenzivně žil ilegální řádový život a věnoval se studiu. Od roku 1975 do roku 1986 byl vikářem provinciála a od roku 1976 do roku 1981 magistrem kleriků. Současně spolupracoval na zřízení tajného řádového studijního centra a organizoval náboženskou činnost mladé generace na celém území Československa. V roce 1979 získal licenciát teologie na Papežské teologické fakultě sv. Jana Křtitele ve Varšavě.

V roce 1981 byl udán agentem StB, usvědčen a odsouzen za trestný čin maření státního dozoru nad církvemi podle § 178 trestního zákona k zákonu 218/49 Sb. Patnáct měsíců byl vězněn v Plzni-Borech pro řádovou činnost, organizování studia dominikánských kleriků, samizdat a spolupráci se zahraničím. V roce 1986 byl Magistrem Řádu dominikánů jmenován provinciálem Československé dominikánské provincie a byl jím až do roku 1998. Po listopadu 1989 byl předsedou Konference vyšších řeholních představených v ČR a viceprezidentem Unie evropských KVŘP (1992-1996). Přednášel jako odborný asistent bibliktiku na Teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci a byl v letech 1990-1998 členem Akreditační komise při vládě ČR.

6. června 1998 byl papežem Janem Pavlem II. jmenován 24. sídelním biskupem královéhradeckým a 26. září 1998 přijal biskupské svěcení z rukou arcibiskupa Karla Otčenáška a spolusvětitelů kardinála Miloslava Vlka a apoštolského nuncia arcibiskupa (dnes kardinála) Giovanniho Copsy v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové.

Navázal na velkorysou činnost a projekty svého předchůdce arcibiskupa Karla Otčenáška. Sv. Vojtěcha navrhl za třetího patrona diecéze. Založil Diecézní teologický institut a církevní gymnázium ve Skutči. Svolal druhý Diecézní eucharistický kongres v roce 2002. Za jeho působení byla dokončena rekonstrukce Nového Adalbertina a v jeho areálu vybudována nová Biskupská knihovna v salla terreně. Též byla rekonstruována historická Biskupská knihovna Biskupství královéhradeckého v rezidenci původně založená biskupem Trautmannsdorfem. 10. 11. 2004 vydal nový statut a jmenoval nové kanovníky Katedrální kapituly při chrámu Svatého Ducha v Hradci Králové. Svatým otcem byl 6. 11. 2004 jmenován apoštolským administrátorem diecéze litoměřické. Tuto funkci vykonával do 22. 11. 2008. V letech 2007-2008 organizoval oslavy 700. výročí katedrály Svatého Ducha, kterému předcházela rekonstrukce vitráží a interiéru katedrály, včetně liturgické úpravy. V letech 2008 a 2009 inicioval „Týden vzájemného poznávání a porozumění“, pastorační aktivitu velkých měst mezi věřícími napříč konfesemi a hledajícími. K 1. 7. 2009 založil Diecézní církevní soud. Královéhradeckou diecézi spravuje

dvanáctým rokem, systematicky vypracoval a naplnil diecézní Sedmiletý pastorační program s přípravou pastorace diecéze v novém století. 13. února 2010 byl Svatým otcem Benediktem XVI. jmenován 36. arcibiskupem pražským.

V letech 2000-2004 byl místopředsedou České biskupské konference. V rámci ČBK je předsedou Komise pro nauku víry a předsedou Komise pro katolickou výchovu.

Je držitelem řady vyznamenání a uznání. 28. října 2001 byl vyznamenán prezidentem republiky Medailí I. stupně za zásluhy o Českou republiku a 2. června 2003 mu byl udělen ministrem obrany České republiky Záslužný kříž II. stupně a 3. června 2008 ministryní obrany České republiky Záslužný kříž I. stupně. 20. června 2007 byl vyznamenán Velkým křížem „Pro Piis Meritis“ Suverénního řádu Maltézských rytířů.

Je široce zapojen do společenského a kulturního života. Je členem Etického fóra ČR, Vědeckých rad KTF UK Praha, Technické univerzity Liberec, Univerzity Hradec Králové, Lékařské fakulty UK HK, je předsedou správní rady Českého katolického biblického díla, členem Centra biblických studií, je členem Konfederace politických vězňů, šéfredaktorem Salve - revue pro teologii, kulturu a duchovní život, členem redakce Mezinárodní katolické revue Communio a čestným předsedou Rodiny sv. Zdislavy o. s.

Z jeho rozsáhlé bibliografie vynikají monografie: Zápas o člověka, Úvod do studia Písma svatého, Škola vnitřní modlitby, Úvod do teologie. Mimořádný vědecký význam má jeho autorský podíl a třicet let trvajících organizačních prací na překladu Jeruzalémské Bible do češtiny, (která vyšla v roce 2009). V době nesvobody publikoval v samizdatu zahraniční studie, články v Sursum. Nyní publikuje v Salve - revue pro teologii, kulturu a duchovní život, v Monitoru, vedle toho je autorem desítek článků v domácích i zahraničních sbornících, časopisech, odborných i popularizujících, a v denním tisku.

Tiskové středisko Svatého stolce, Irena Sargánková



Okénko do knihovny



autor: Willi Hoffsümmer
název: Krátké příběhy 1
z obsahu: Velikonoční přirovnání

Byl jednou jeden dobrý člověk. Ten měl soucit s ubohými a ošklivými housenkami, jak se neustále moří a pracně zlézají lodyhy, aby se dostaly k potravě – ani pomyšlení na slunce, duhu v oblacích, písňě slavíka! A uvažoval: Kdyby tyto housenky věděly, co tu jednou bude! Kdyby tyto housenky tušily, co jim jako motýlům pokvete: Žily by úplně jinak, veseleji, důvěřivěji, s větší nadějí. Poznaly by: život nesestává jen ze žrádla a smrtí není všemu konec.

Takto ten dobrý člověk uvažoval a chtěl jim říci: Budete volné! Zbavíte se své nemotornosti! Budete bez námahy létat a nacházet květy! A budete krásné!

Ale housenky neposlouchaly. To budoucí, motýlí, se prostě nedalo v řeči housenek vyjádřit. – Pokoušel se najít přirovnání: Bude to jak na poli plném mrkvové

natě... Housenky kývaly a ve svém housenčím obzoru myslely jen na nekonečné žraní. Ne, tak to nešlo.

A když ten dobrý člověk začal jinak: Vaše rakev - kukla - není to poslední, proměňte se, přes noc vám narostou křídla, budou se třpytit jako zlato – řekly housenky: Vypadni! Ty si vymýšlíš! Jen nás zdržuješ od žraní! – A shluky se a posmívaly se mu.

vybrala M. J.

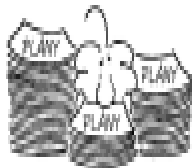


Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 9:30 do 11:00** (K. Macoun). Seznam knih naleznete na našem webu.



Farní rada

Zpráva z 2. zasedání Farní rady ze dne 14. února 2010



První zasedání farní rady bylo seznamovací. Skutečné zasedání se odehrálo v neděli 14. února 2010.

• **Představení farní rady**

Přišel písemný podnět, že by bylo dobré představit farnosti členy farní rady. Seznámení farníků se členy farní rady se uskuteční na společném farním shromáždění. O 1. neděli po velikonocích (11. 4. 2010) bude společná snídaně na faře. Je potřeba zajistit program. Ten bude podrobněji projednán na březnovém setkání farní rady.

• **Setkání farních rad v Děčíně**

Pan Musil podal návrh na společné setkání farní rady v Podmoklech se členy pastorační rady v Děčíně I. Účelem setkání by měla být výměna informací o akcích v jednotlivých farnostech.

• **Informace o stavu kostelů**

Otec František promluvil o stavu kostelů, které patří do naší farnosti. Opravy jsou prováděny průběžně podle stavu financí:

- ☞ kostel v Bělé - opravena střecha a věž, nyní se jedná o opravách interiéru;
- ☞ kostel v Dolním Žlebu - podařilo se opravit střechu a věž;
- ☞ kostel v Javorech - postupně se opravuje věž a střecha;
- ☞ kostel v Rozbělesích - provizorně opravena střecha, je nutné zabezpečit opravu svodů, aby do kostela nezatékalo.

Je snaha získat finance z dotací.

• **Křeslo pro hosta**

Příštím pozvaným hostem bude pan Miloš Bok. Je nutné promyslet další návrhy koho pozvat.

• **Poutní mše svatá v kapli sv. Jana Nepomuckého v Chrástu**

Byl předložen návrh pokusit se zorganizovat procesí od kostela sv. Františka v Podmoklech.

Další setkání Farní rady by se mělo uskutečnit v neděli 14. března 2010 v 18:45 (po večerní mši svaté). Na její členy se můžete obracet s připomínkami! Pište, volejte, mluvejte, nabízejte svou pomoc, ...



Kontaktujte členy FR - nezůstávejte v pasivitě!

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda Farní rady
Jiří Málek	místopředseda
Eva Pohořelá	zapisovatelka
Otto Chmelík	člen
Antonín Musil	člen
Jaroslava Škodová	člen
Miloš Vavříčka	člen



Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2010			7. března	4. dubna
2. května	6. června	4. července	1. srpna	5. září
3. října Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných			7. listopadu	5. prosince

vlakové spojení:

(cena 20 / 15 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hl. nádr.	13:00	15:00	16:45	Dolní Žleb	14:09	16:09	17:03	18:09
Čertova Voda	13:09	15:09	16:54	Čertova Voda	14:15	16:15	17:08	18:15
Dolní Žleb	13:15	15:15	17:00	Děčín hl. nádr.	14:24	16:24	17:18	18:24



Informace, aneb co se událo a co nás čeká



z toho, co se podařilo zjistit...

- ☞ **Pobožnosti křížové cesty** - jsou každý pátek po večerní mši svaté (kolem 17:30) a každou neděli v 17:00 před večerní mší svatou.
- ☞ **Křeslo pro hosta** - V pondělí 1. března 2010 v 19:00 uvítáme na naší faře v Křesle pro hosta dirigenta a skladatele **Miloše Boka**. Bude přednášet o chrámové hudbě a na DVD uvede ukázky z vlastní tvorby.
- ☞ **Kulturně historický multimediální podvečer** - se uskuteční v kavárně **Na cestě** na nádvoří zámku Děčín v úterý 2. března 2010. Na pořadu bude **Konec jed-**

né legendy z rokle pod Budovským vodopádem a premiéra dokumentárního filmu *Ostrou chůzí na Ostrý o hradu Ostrém / Scharfensteině u Benešova nad Ploučnicí*. Následovat bude beseda s autory. Pořad připravili přátelé z občanského sdružení Středohoří sobě. Začátek je v 18:00.

- ☞ **Výzvy současného Západu** - První z těchto přednášek se uskuteční 19. března 2010 na téma **Sebepojetí Západu**. Bude hovořit Roman Joch z Občanského institutu. Bližší podrobnosti budou ještě oznámeny...
- ☞ **Víkend pro ženy** - proběhne od 19. 03. 2010 do 21. 03. 2010 v Jiřetíně pod Jedlovou. Přihlášku (k dispozici na webu Centra pro rodinu Litoměřické diecéze <http://www.centrumprorodinu.cz/>) zašlete: Iva Růžičková, Husitská 128/32, 417 41 Krupka 3; e-mail: ruzickova@centrumprorodinu.cz. Informace: 731 158 924, 417 852 315.
- ☞ **Postní exercicie** - Zveme Vás na rekolekce v Postní době, které povede Mons. Josef Koukl a které budou probíhat v Diecézním domě kardinála Trochty v Litoměřicích od pátku 19. března 2010 od 18:00 do neděle 21. března. Přihlášky a informace: Diecézní pastorační centrum, Komenského 4, 412 01 Litoměřice; tel.: 416 738 036; e-mail: dpc@dltm.cz; www.pastoracni-ltm.cz. Dotovaná cena (ubytování a strava) je 450 Kč na osobu.
- ☞ **Svatost nemocných** - V úterý 23. března 2010 bude v našem kostele sv. Františka při mši svaté (17:00) udílena svátost nemocných.
- ☞ **Jarní obnova Manželských setkání** - proběhne od 26. 03. 2010 do 28. 03. 2010 Hejnice u Liberce. Téma: P. Dr. Miloš RABAN - „Smysl manželského života“.
- ☞ **Změna „zimního“ času na „letní“** - letos připadá na neděli **28. března 2010**, kdy se místo 02:00 bude hned 03:00, což znamená pro praktický život, že budeme muset o hodinku dříve vstávat.
- ☞ **Tyto a další informace** - na webu: RKF.DC.Podmokly@seznam.cz - navštivte naše/vaše stránky!



Želva Loudalka

3. Příprava darů

Milé děti, Loudalka se Šikulkou se vždycky těší, když má přijet babička, protože jim vždy něco dobrého přiveze. Ani si nedokážou představit, že by babička někdy přijela bez nějakého dárku. To by bylo smutné. Jenže když Loudalka jela k babičce, maminka se jí ptala: „Co vezmeš babičce jako dárek, aby měla radost?“ „To já musím babičce taky vozit dárek?“ řekla Loudalka, „copak nestačí, že babička vozí dárky mně?“ „Pamatuj si dobře, Loudalko, že dárky nejen dostáváme, ale také je můžeme dávat a dělat tím radost druhým.“

Včera odpoledne Loudalka prosila maminku, jestli by nemohla upéci tu dobrou bábovku, co měli minule. „Určitě ano,“ odpověděla maminka, „ale dones mi prosím ze spížírniny mouku a cukr, tady v kuchyni už žádnou nemám.“ Jenže Loudalka na to zapoměla, protože si četla ze své milé knížky, a nic do kuchyně nedonesla. Za hodinu si řekla: „To už bude bábovka pomalu upečená, už se půjdu podívat za maminkou do kuchyně.“ Jenže jaké bylo její překvapení, když maminka zašivala

ponožky a žádná bábovka nikde nevoněla a v troubě byla tma. „Mami, ty jsi tu bábovku neupekla?“ „A z čeho? Vždyť jsem tě přece prosila, abys mi donesla cukr a mouku. Doteď ji v kuchyni nemám.“ Maminka by si mohla sice tu mouku a cukr přinést sama, ale chtěla Loudalku naučit pomáhat. A tak dobrá bábovka byla později.

Mnohdy chceme po Pánu Ježíši, aby něco změnil a zlepšil v našem životě. On to často rád udělá, ale také chce, abychom mu pomáhali. Na mši svatou také nepřicházíme s prázdnými rukama, jen tak. Přinášíme Pánu Bohu svůj dárek: především k oltáři neseme chléb a víno, ale také všechny své dobré skutky a dobrá předsevzetí. Kdo Pánu Ježíši nic nechce dát, ten bude mít své srdíčko pořád prázdné.

(pokračování příště)

http://olomouc.op.cz/loud_mse_sv.htm



Biblický koutek

36. část

Blahoslavenství. V Matoušově evangeliu jsou blahoslavenství jednou částí takzvaného „horského kázání“, v němž Ježíš představuje a objasňuje v novém světle starodávny zákon, který dal Bůh Mojžíšovi. Překonává tak logiku „dávat jenom když dostávám“. Láska, kterou od svých učedníků vyžaduje, je bez podmínek.

Blahoslavení chudí. Chudé měl Ježíš vždy velmi rád. Už ode dne jeho zrození byli právě oni prvními, kdo se veselil z radostné události... a když Ježíš umíral na kříži, byl s ním také jeden chudý – dobrý lotr – který ho doprovodil do ráje.

Blahoslavení pronásledování. Autor textu myslel při psaní pravděpodobně na mladé křesťanské komunity vystavené špatnému zacházení a odsuzování ze strany těch, kdo v Ježíše nevěřili. Ti, kdo přijali zvěst evangelia, byli často vyloučeni z vlastních rodin a z okruhu přátel.

(pokračování příště)

z knihy Katedrála moudrého písaře, připravila M. J.



Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2010	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno			
	Podmokly	Jílové	Částka	Účel
Leden	19 304 Kč	2 036 Kč	15 023 Kč	Na pomoc Haiti a na katolické školy
Únor	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Březen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Duben	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Květen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	19 304 Kč	2 036 Kč	15 023 Kč	

Letošní Tříkrálová sbírka přinesla rekordní výsledek

Charitní tříkráloví koledníci vysbírali do celkem patnácti a půl tisíce kolednických pokladniček částku 67 526 663 korun. Letošní rok tak přinesl rekordní výsledek v dosavadní, v celostátním měřítku již desetileté historii sbírky.

„Výsledek Tříkrálové sbírky 2010 nás velmi mile překvapil a povzbudil. Především je ale pro Charitu závazkem, že veřejnost a dárci věří, že se pomoc dostane opravdu těm nejpotřebnějším,“ uvedl Oldřich Haičman, ředitel Charity ČR. Výtěžek Tříkrálové sbírky je určen především na pomoc nemocným, handicapovaným, seniorům, matkám s dětmi v tísní a dalším jinak sociálně znevýhodněným skupinám, a to zejména v regionech, kde se sbírka koná. Přibližně desetina výnosu sbírky je určena na humanitární a rozvojovou pomoc do zahraničí.

Do sbírky je možné nadále přispět prostřednictvím dárcovské SMS ve tvaru DMS KOLEDA na číslo 87 777 (cena jedné DMS je 30 Kč, Charita obdrží z této částky 27 Kč) anebo bankovním převodem nebo poštovní poukázkou na konto 66008822 / 0800 u České spořitelny. Do sbírky lze přispět také prostřednictvím systému PaySec ze stránek <http://www.trikralovashirka.cz/>. Zde naleznete i podrobné výsledky.

TS ČBK, Jan Oulík, tiskové oddělení Charity ČR



Návrat k starobylé postní praxi

Biskupové Čech, Moravy a Slezska na svém prvním letošním plenárním zasedání ve dnech 19. - 20. ledna 2010 podpořili projekt Charity ČR pro postní dobu, která začíná Popeleční středou 17. února 2010, nazvaný Postní almužna, který se loni setkal s kladným ohlasem v olomoucké arcidiecézi a brněnské diecézi.

Projekt Postní almužna je nesen mottem: „Kdo se modlí, ať se postí. Kdo se postí, ať je milosrdný... Kdo chce nalézt Boží srdce otevřené, ať nezavírá svoje před tím, kdo jej prosí“ (sv. Petr Chrysolog).

Postní almužna je návrat k starobylé postní praxi. K této staré tradici církve patřily sbírky pro chudé z toho, co si věřící sami odřekli. Almúžna pak sloužila jako anonymní a nevratný dar ve prospěch lidí v nouzi, jež si nemohli pomoci sami. Postní almužna by měla být výrazem našeho odhodlání měnit sami sebe prostřednictvím pomoci druhým. V tomto způsobu prožívání postní doby je skrytý hluboký sociální rozměr křesťanské víry. Postní almužna nemá být prostředkem k „lěčbě našeho špatného svědomí“, ale měla by být výsledkem snahy obohatit náš dosavadní způsob života. Půst totiž obnovuje naše duchovní síly a umožňuje nám vnímat Krista skrze potřeby našich bližních v nouzi. Půst doplněný o almužnu také lépe umožňuje věřícím vcítit se do nouze, kterou mohou pociťovat lidé kolem nás.

Postní almužna je projevem dobrovolné osobní duchovní formace, nikoli sbírkou. Nenahrazuje dar, který dáváme pravidelně při každé bohoslužbě na potřeby církve. Úmysly postní almužny jsou pak uskutečněny prostřednictvím Charity, která je aktivní službou církve chudým a potřebným.

V roce 2009 se akce poprvé uskutečnila na území brněnské diecéze a olomoucké arcidiecéze. Do farností byly na Popeleční středou nebo v 1. neděli postní rozdis-

tribuovány prostřednictvím oblastních a farních charit skládací papírové schránky, jež se daly k dispozici věřícím k ukládání peněz – almužny, které lidé svým sebezáporem ušetřili. Zvlášť je tato forma prožívání postu vhodná do rodin s dětmi jako nástroj prožívání postní doby.

Podstatou bylo, že člověk do malé papírové schránky vložil obnos přibližně ve výši ceny požitku, který si odřekl. Například dítě, když se vzdá čokolády, bonbónu nebo žvýkačky, dá do pokladničky tři koruny, dospělý za cigaretu ušetří pět korun. Tyto finance byly pak použity na charitativní potřeby. Obdobné akce duchovní formace a doprovodného prožívání duchovní obnovy prostřednictvím staré postní praxe se pořádají již mnoho let v Anglii, Belgii, Německu, Rakousku, dokonce i v Polsku a na Ukrajině. Všude se setkávají s velmi kladným ohlasem.

Ke konci postní doby donesli věřící schránku do kostela, kde ji odevzdali na určené místo. Peníze pak použila církev prostřednictvím Charity na pomoc lidem v nouzi a na podporu charitního díla církve. Na spodní stranu schránky bylo možné napsat, jak nebo ve prospěch koho by se mohla almužna použít. Charita tak ve spolupráci se zástupci místní farnosti náměty vyhodnotila a přihlédla k nim při řešení problémů lidí v nouzi v místě, ve farnosti.

Almužna tak činila více než 3,4 miliony korun na území obou diecézí. Cílem bylo almužnu co nejvíce směřovat zpět do farností, aby s její pomocí mohli farníci realizovat projekty na podporu lidí v nouzi v místě. Na území brněnské diecéze tak bylo podpořeno více než 90 projektů ve prospěch lidí v nouzi.

Letos se projekt uskuteční v době od 17. 2. do 4. 4. s tím, že sběr schránek se uskuteční až 11. 4., tedy o 2. neděli velikonoční.

Irena Sargánková



Postní doba – nutné zlo?

Pochmurný čas

Moje vzpomínky na dětství na postní dobu jsou pochmurné. Nechápal jsem, proč je mně (a koneckonců všem, co chodí do kostela) najednou určováno, že se nemáme příliš dívat na televizi, chodit do kina, příliš dobře jíst, že se máme vyvarovat všeho, co jeví jen známku příjemnosti. Z některých kazatelen (v kostelech bez květin a se zahalenými obrazy) jsem slyšel, co všechno nesmíme dělat a jak se máme co nejvíce zapírat. Bůh se mi tak do podvědomí dostával jako ten, který nám chce co nejvíce zkomplikovat život. A čím nám bude hůře, tím lépe... Velmi dobře si vybavuji moment, jak jsem se styděl, když jsem na popeleční středu jako malý kluk vycházel mezi „normální“ lidi z kostela sv. Kříže Na Příkopech s ušpiněným čelem...

Nechápal jsem proč to všechno musí být. Možná, že mi to tehdy někdo vysvětlil, ale já si to nepamatuji. Pamatuji si jen, že jsem vnímal, že je to všechno kvůli té „postní době“, která jako nutné zlo předchází Velikonocům, kdy už konečně budeme zbaveni onoho Damoklova meče nesmyslné pochmurnosti a odříkání.

V postní době nejde o půst

Když jsem se pak v dospívání osamostatnil ve víře, byla jedna z prvních věcí, kterou jsem zkoumal, právě postní doba a půst. (A zkoumám dodneška...) Z mého

zkoumání nyní vím, že v „postní době“ nejde v první řadě o půst. Půst je jen jedním z prostředků k něčemu důležitějšímu: totiž k obrácení. Ano, hlavní náplní postní doby není bezduchý půst a odříkání! Ale obrácení se k Někomu, kdo mi chce nabídnout více, než to, čím právě žiji.

Obrátit se ale k Tomu, kdo mi nabízí něco většího, předpokládá, že je třeba se od něčeho jiného odvrátit. Abych mohl do svých dlaní přijmout něco většího, musím odložit to, co v nich může překážet. V tom je podstata neustálého rozlišování kudy nás Bůh vede, co nám nabízí a co je pro nás dobré.

Moudrost církve předávaná po staletí doporučuje tři, resp. čtyři kroky na cestě obrácení: „půst“, „modlitbu“, „almužnu“ a „smíření“. Modlitbou se člověk spojuje s Bohem, naslouchá mu, rozlišuje, jak a kudy se má ubírat jeho život. Postem se člověk něčeho dobrovolně zříká (peněz, času, aktivit...) a to, čeho se zřekl poskytuje potřebným – což je podstatou „almužny“. Smíření pak člověka naplňuje pokojem ve vztahu k Bohu, k druhým i k sobě.

Požehnanou postní dobu!

IM, www.vira.cz



Postní doba, půst

Návrat k Bohu

Co je náplní a účelem postní doby? Co a proč v postní době dělat?! Samotný název tohoto čtyřicetidenního období není zcela jednoznačný. Půst jako takový totiž není jeho jedinou náplní.

Příprava na Velikonoce

Začněme od konce postní doby - od Velikonoc. Jsou to ústřední svátky všech křesťanů: celé jádro a síla křesťanství spočívá ve smrti, vzkříšení a oslavení Ježíše Krista. A účast na tomto tajemství získává člověk sjednocením s Kristem skrze křest. Není potom divné, že jedním z hlavních úkolů postní doby je vyvrcholení přípravy katechumenů na křest. Pro ostatní věřící je tato doba přípravou na obnovu křtu o Velikonocích.

Postní období je i příhodným časem k obnově chápání křesťanského života jako velkého putování do domu Otcova. Toto období začíná udělováním „popelce“ - sypáním popela na hlavu s výzvou: „Obráťte se a věřte evangelium“ (Mk 1, 15). Těmito slovy započal Ježíš své poslání na zemi, aby smířil lidstvo s Otcem a aby uvedl každého na cestu života. Bůh Otec totiž připravil plán spásy pro všechny lidi, kteří od něho pocházejí a k němu směřují. (Poznámka: druhá varianta doprovodných slov k sypání popela na hlavu: „Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš“)

Cesta k Otci, aneb Bůh není mrzutý

Nejasné přesvědčení, že Bůh je s námi nespokojen, že je tvrdý, mrzutý, mstivý a lhostejný, prostě takový, jací bychom byli na jeho místě my, v nás zabíjí naději, víru, lásku a život vůbec...

Celé Zjevení nám však říká, že Bůh není jako my. Je Otec, původce lásky. Právě o tomto mluví Ježíš v podobenství o milosrdném otci a marnotratném synu (srov. Lk 15, 11). Jeho láska se nabízí a přizpůsobuje každému z nás. Svou láskou

Děčín - Podmokly

nás naplňuje ale do té míry, jak se jí otevřeme. Jeho láska a tvůrčí moc má možnost změnit náš život. „Syn vstal a šel ke svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitěm přiběhl, objal ho a políbil...“ (Lk 15, 20)

Kristus nám zjevil Boha jako Otce plného milosrdenství. (Jan Pavel II.)

Hřích a pokání, aneb život z vlastních sil

Od Boží lásky nás dělí nedůvěra k Bohu, snaha dosáhnout štěstí a naplnění života pouze vlastními silami. Toto vše vede člověka ke hříchu, jenž je bariérou v přijímání Boží lásky, někdy přímo jejím odmítnutím.

Obrácení (pokání) proto spočívá v tomto: obrátit se k Bohu, nechat se Bohem milovat a v síle této lásky se pak vydávat po jeho cestách. Cesta obrácení s sebou přináší jak „negativní“ aspekt: osvobození od hříchu a zla, tak aspekt „pozitivní“: rozhodnutí pro dobro. V této perspektivě lze pak slavit svátost pokání, jakožto zásadní bod cesty obrácení pokřtěného člověka.

Konkrétní kroky, staletými osvědčené prostředky na cestě obrácení:

Modlitba

Modlitbou se sblížíme s Bohem. Je příležitostí přezkoumat a probrat s Pánem vše důležité z našeho života. Modlitba je ale též projevem naší lásky k bližním, modlíme-li se za druhé, za známé i neznámé, za lidi, kterým tato služba může prospět.

Několik tipů:

- Učiň si z modlitby zvyk: modli se ráno, večer, před jídlem.
- Modlete se společně v rodině, pro začátek alespoň při zvláštních příležitostech.
- Čti bibli: nejprve možná jen spontánně, později pravidelně.
- Vyprávěj o Bohu dětem.
- Účastni se liturgického života své farnosti: křížové cesty, bohoslužby smíření...
- Snaž se o dobré myšlenky, jsou předpokladem každého rozvoje.

Modlitbou už je vědomý život v Boží přítomnosti.

Půst

Postem zdaleka není myšleno jen odepření si jídla. Půst je zřeknutí se čehokoliv, co je v našem životě postradatelné, zbytečné nebo překážející, co nás spoutává. Skrze něj dáváme ve svém životě větší prostor Bohu a máme možnost více poznat sami sebe...

Několik tipů:

- Cvič se ve zdrženlivosti: v jídle, pití, kouření, sledování televize, nakupování...
- Dodržuj Popeleční středu a Velký pátek jako zvláštní dny půstu: jen jednou se najez dosyta a odřekni si maso.
- Přinášej páteční oběť - může mít různé formy: zřeknutí se masa, omezení konzumu. To, co je díky této páteční oběti ušetřeno, by mělo přijít k dobru lidem v nouzi. Smyslu páteční oběti odpovídají také různé formy osobní a společné modlitby stejně jako služba a pomoc druhým.
- Jako postní oběť dej stranou určitou částku peněz: pro hladovějící a jinak trpící.

Zřeknutí znamená, když k nutkání „muset mít“ řekneme ne. Zřeknutí se znamená svobodný, zodpovědný a uvědomělý život.

Almužna, činění dobra

Almužnou, činěním dobra - tím, čeho se postem vzdáme, můžeme obohatit toho, kdo to potřebuje. Almužna může znamenat: dávat sebe, svůj čas, zájem, trpělivost, hmotné prostředky všem těm, kteří to potřebují. Počínaje vlastními dětmi, životními partnery, rodiči, až po lidi osamělé, nešťastné, trpící, únavné... Zřeknutím se něčeho ve prospěch bližních realizujeme základní přikázání lásky a ztotožňujeme se s Kristem.

Několik tipů:

- Pomáhej druhým nést jejich nouzi a poznávej skrytou bídu.
- Otevři uši i srdce pro malomyslné, bezradné a zoufalé.
- Měj starost o staré, nemocné a postižené lidi.

České slovo almužna vzniklo z řeckého elemosyné, které znamená milosrdenství, milosrdný vztah. Dobro činíme už tehdy, když s druhými sdílíme čas a pozornost, radost i bolest.

Smíření

Několik tipů:

- Připravuj se na smíření v myšlenkách. Smíření není především něco, co musí být protřpěno, ale něco, co musí být slaveno. Smíření s Bohem a s bližním je pramenem radosti.
- Účastni se na slavení smíření bohoslužebnou formou: především při bohoslužbě pokání a ve svátosti smíření.
- Nech v sobě působit smíření, které ti bylo dáno.
- Sám nabízej smíření: učiň první krok k novému společnému začátku - objevuj v druhém to dobré - vzpomeň na to vše společně pěkné.

Smíření je postoj, který nás orientuje na Boha. Zakusit smíření znamená vyměnit zlo za spásu.

Ježíšova výzva k obrácení míří především k obrácení srdce, k vnitřnímu pokání. Bez něho zůstávají všechny skutky neplodné a lživé.

„Stůjte na cestách a vyhlížejte, ptejte se, která je dobrá, po ní se vydejte a vaše duše naleznou klid.“ (Jer 6, 16)

IM, www.vira.cz



Postní doba v české tradici

Popeleční středa

Popeleční středou, která ukončuje masopustní veselí, začíná pro křesťanský svět doba půstu, trvající 40 dní, na jejímž konci je oslava zmrtvýchvstání Ježíše Krista. V tento den dělá kněz věřícím křížek na čele z posvěceného popela z ratolestí (kočiček), posvěcených minulého roku na Květnou neděli, říkajíc při tom slova: „Pomni člověče, že prach jsi a v prach se navrátíš.“ Tímto se věřícím připomíná pomíjivost života a nutnost pokání.

Popeleční středě se také říkalo středa černá, škaredá, smetná (pozor ale na záměnu se sazometnou středou).

Na Přeloučsku chodívaly ráno na Popeleční středu ženy s hrncem, v kterém bylo rozpuštěné mýdlo a štětičkou natíraly tváře mužů, kteří se dosud neprospali z Masopustu. Kdo z nich nechtěl být na obličej pomazán, musel se vykoupat nějakým penízem. Tomuto záluďnému přepadávání nic netušících mužů se říkalo „praní zástěr“. Peníze, které takto získaly, sloužily k nákupu „rosolky“, kterou potom ženy společně popíjely. Rosolka byl podle dochovaných materiálů jemný a sladký likér, oblíbený zejména u žen. K jeho výrobě se používalo ovoce a lesní plody.

Na Ledečsku místy chodíval o Popeleční středě po vsi směšně oblečený člověk a v ruce nosíval rozžhnutou lucernu. Chodil od stavení ke stavení a všem vysvětloval, že hledá ztracený Masopust a prosil domácí, aby mu dovolili Masopust vyhledat a vynést ven. Když dovolení dostal, prohledával za všeobecného smíchu všech přítomných každý kout domácnosti. Po skončení hledání býval obdarován nějakými zbytky právě z Masopustu.

Na Bydžovsku se na Popeleční středu nemělo prát prádlo. V tento den by praní nic nepomohlo a prádlo by zůstalo po celý rok špinavé.

Kdo by se byl býval o Popeleční středě napil svččené vody, byl by podle lidové víry po celý nadcházející rok ochráněn před komáry. Ze stejného důvodu však pili muži o Popeleční středě i kořalku.

1. neděle postní - Černá

První postní neděle po Popeleční středě se jmenuje černá. Jméno černá si vysloužila díky černým šatům, do kterých se oblékaly v tento den ženy vzhledem k nastávajícímu půstu.

Na některých místech se této neděli říkalo neděle „liščí“. Nejčastěji tomu tak bylo na Hořovicku, Berounsku, Křivoklátsku a Rakovnicku a v okolních krajích a příčinou byly postní preclíky, posypané mákem a solí. To vše matky dělaly v noci tak, aby o tom jejich děti nevěděly. Podle toho, kolik měla která matka dětí, tolik vrbových proutků si opatřila a na každý z nich navlékla několik preclíků a zavěsila na stromy do zahrady. Ráno ještě před východem slunce vzbudila své děti a řekla jim: „Milé děti, běžela tudy liška a nechala Vám na zahradě preclíky na stromě. Vstaňte, umyjte se a jděte do zahrady, tam se pomodlete a poté je můžete najít a sníst.“

2. neděle postní - Pražná

Tato druhá postní neděle má své jméno podle jednoho z postních jídel, nazývaného „pražmo“. Pražmo jsou vlastně upražená obilná zrna nebo klasy. Z tohoto pražma se také připravovala polévka „praženka“.

3. neděle postní - Kýchavná

Třetí neděle postní je nazývána po kýchání. Ve středověkých spisech se můžeme dočíst o velikých a náhlých morech, které se začaly projevovat kýcháním. V té době se říkalo: „Jakž kdo kejchl, hned náhle umřítí musí!“. Lidé obávající se, aby z toho kýchnutí neumřeli, přáli sobě: „Pomáhej pán Bůh“ anebo „Pozdrav Tě pán Bůh“.

U našich předků bylo pozdravení při kýchnutí znakem dobrého chování. Už se nevěřilo, že se kýchnutím projevuje nákaza morem, nýbrž panovalo přesvědčení, že kýchání čistí hlavu a užívali k tomu celou řadu rostlinných prostředků, podporujících

kýchnutí. Tento zvyk ostatně přežívá dodnes, i dnes je možné zakoupit si šňupací tabák.

Všeobecnou rozšířenou pověstí bylo, že kolikrát kdo kýchnul o kýchavné neděli, minimálně tolik roků byl ještě živ. Na Bydžovsku se věřilo tomu, že kdo v tuto neděli třikrát kýchnul, byl po celý rok zdrav.

4. neděle postní - Družebná

Družebná - tak se říkalo v pořadí 4. postní neděli. Staří Čechové ji také nazývali „družebadná“ nebo „družbadlnice“. Název neděle vychází zřejmě z toho, že v tuto neděli chodíval ženich s družbou do domu, kam chtěl o pomlázce přijít na námľuvy.

V Klenčí na Chodsku končívají o tuto neděli přástky zábavou zvanou „spouštědlo“. Na této zábavě se děvčata postarala o jemný likér „rosolku“, rohlíky a „pálenec“ (pálenec = upečený hrách, posypaný cukrem a pepřem; pálenec „na suchou kůrku“ se pekl nejen doma, ale i v hospodách). Hoši pečovali zas o to, aby bylo dost piva.

Na Nepomucku se odpoledne na družební neděli podávala „pučálka“. To byl nabobtnalý nebo napučený hrách, upražený na másle a promíchaný s rozinkami, různým kořením a pokroutkami. Když se dal na talíř, opět se pokroutkami a rozinkami posypal. Toto jídlo se obyčejně předkládalo ženichovi, jenž přišel za svým děvčetem. Zprvu se ženichovi předložila vidlička. Tou však nesměl jíst a měl čekat na lžici. Pokud se do „pučálky“ pustil vidličkou, všichni se mu vysmáli.

Někde také pojmenovali tuto neděli „středopostí“, neboť tvořila pomyslný střed čtyřicetidenního půstu. Jinde zas „růžebnou“ nebo „růžovou“, protože se tuto neděli světí v Římě zlatá růže.

5. neděle postní - Smrtná

Pátou postní nedělí je neděle zvaná „Smrtná“ nebo také „Smrtná“. V ten den vynášeli lidé ze vsi slaměnou „smrt, Mařenu, Mořenu, Mařanu, smrtholku“, loutku oděnou do ženských šatů. Šlo vlastně o slaměnou figurínu, ověncenou hadříky a stužkami a nastrčenou na tyč. Za vsí ji vhodili do vody, zpět do vsi se vraceli se zeleným stromkem a chodili od domu k domu, přičemž si hlasitě prozpěvovali.

Vynášení smrti je zvykem, který pochází z pradávnych dob pohanských. Díky řadě církevních zákazů v dřívějších dobách, už tento zvyk v některých oblastech Čech téměř zanikl, ale na Moravě se naštěstí udržel do dnešních dnů ve své starobylé a téměř nezměněné podobě, s mnoha popěvkami. Dodnes se tam, kde se vynášení smrti drží, věří tomu, že z toho domu, z kterého by se chlapec nezúčastnil tohoto obřadu, by někdo do roka vážně onemocněl či dokonce zemřel. Někde chodívali chlapi se „Smrtákem“ a děvčata s „Morenou“.

Na východní Moravě vynášejí „Mařenu“ v neděli Smrtnou a „Nové léto“ přinášejí až příští neděli.

Na Zábřezsku chodí děvčata už týden před Smrtnou nedělí po dědině a prosí o trochu hrachu na „pučálku“, která je nejdůležitějším pokrmem na hostině, kterou děvčata po vynesení smrti vystrojují.

V Čechách se, podobně jako na Moravě, upravuje smrtka ze slámy, hadříků a pentlí. Házejí jí do vody, ze skály, někdy jí zahrabou i do země a utíkají pryč. Kdo by zůstal při útěku hodně pozadu, nebo by snad při útěku upadl, ten do roka zemře.

„Líto“ je malý smrček, na němž jsou zavěšeny všelijaké ozdoby: pestré papírové věnce, kytičky, obrázky svatých, různobarevné pentličky, malovaná i bílá vyfouknutá vejce čili poucha. S takto okrášleným „lítelem“ chodívají děti po koledě. Nejobvyklejší koledou bývá:

*Smrt nesem ze vsi,
nový líto do vsi:
buďte páni veselí,
s červenými vejci,
s žlutými mazanci.
Jakej je to mazanec,
bez koření, bez vajec.*

*Buďte páni veselí,
na tu smrtnou neděli:
smrt jsme Vám odnesli,
nové léto přinesli.
Vítej líto líbezné,
obilíčko zelené!*

Všichni přítomní, děti i dospělí se pak upřímně radují, že smrtka - symbol zimy, je již ze vsi pryč a všichni mají radost z „líta“, které představuje blížící se skutečné jaro.

Na Bydžovsku dávali v některých domácnostech na Smrtnou neděli do každého okna kousek lnu, aby v tomto roce nikdo nezemřel.

6. neděle postní - Květná

Poslední postní neděle je Květná neděle. Její další lidové názvy jsou také Květnice (Čechy), Květnica (Morava), Beránková neděle (jižní Čechy) či Palmová neděle (Horácko). V tento den se slaví památka slavného vjezdu Ježíše Krista do Jeruzaléma, kde ho lidé vítali čerstvými ratolestmi ze stromů a házeli je na cestu.

Celý tento den byl ve znamení obřadu svěcení kočiček a i dnes je pro mnohé rodiny svátečním otevřením Velikonoc.

K posvěcení přinášeli lidé do kostela především jívové větvičky - ratolesti (lidově zvané kočičky, což je nejznámější název, ale také kocanky, koťátka, barušky nebo bahníře). Místy se nosily také větvičky lískové, jasanové a březové. Pro okrasu bylo zvykem svazky proutků zdobit pentlemi.

Vzhledem k tomu, že se do kostela chodívalo již s pučícími větvičkami, řezali se tyto většinou již o 4. neděli postní (družebné), tedy přibližně dva týdny předem.

Když se nově posvěcené kočičky přinesly domů, bývaly staré, do té doby zastrčené za křížem nebo za svatým obrázkem, spalovány. Na jejich místo pak přišly nové.

Na Strakonicku se dával posvěcený jasanový prut do sklepa, aby se v něm nezadržovala žádná jedovatina.

Někde polykali jednu až tři kočičky v domnění, že je po celý rok nebude bolet v krku. Také si někde přetřeli kočičkami oči se slovy: „Kočičky, kočičky, aby nebolely voičičky“.

Na Květnou neděli se nemělo nic péct, protože se prý zapekl květ na stromech, jinak řečeno neurodilo by se žádného ovoce. V tento den se také oblékaly nové šaty, aby v nich člověk kvetl. Obydlí se vymetalo zelenými ratolestmi, které měly vymést všechnu nemravnost a zhýralost.

Člověk, který našel tento den vejce od černé slepice, měl uříznout čarovný vrbový proutek. Černá slepice, s bílou chocholkou prý snáší zlatá vejce, ale zanáší je. Jestliže někdo takové vejce našel, měl je zahrabat do slámy, před půlnocí je pak vzít a jít na křižovatku lesní a polní cesty, kde měl takové vejce položit. Měl-li vr-

bový proutek a zamával-li jím postupně k jihu, k severu a k východu, objevil se prý duch a vyplnil člověku každé přání.

Autor: České Tradice



Vybíráme si sousedy

Čas od času přijde některá agentura pro průzkum veřejného mínění s otázkou „koho byste nechtěli mít za souseda“. Naposledy tak učinila Factum Invenio. Je zvláštní a lehce podezřelé, že ankety na otázku opačnou (koho byste chtěli mít za souseda) se nekonají. Zároveň pojem „soused“ nebývá zcela přesně vymezen. Je to obyvatel vedlejšího bytu v činžáku? Nebo jiného bytu na chodbě? Nebo jiného bytu v domě? Nebo sousedního rodinného domku? Nebo jiného domku v ulici?

Taky k vymezení subjektu, kterého bychom, jak se dnes říká, „nemuseli“, se dá leccos předpoknout: nechtěli byste notorického alkoholika? Nenapravitelného kleptomana? Rváče? Pedofila? Sexuálního násilníka? Pak by odpověď byla příliš jednoduchá. Nechtěný soused je vymezen kolektivně: národností (Ukrajinec, Vietnamec, Izraelec, Američan), případně více či méně rasově (Žid, Arab, Afričan). Předpokládá se, že některé z těchto kolektiv se vyznačuje tou či onou jednoznačně negativní vlastností (učené se tomu říká kolektivní vina).

Navíc otázka „koho byste nechtěli za souseda“, je zástupná. Ten, kdo Vám byt pronajímá nebo prodává, je schopný vás informovat, jak to vypadá teď. Co bude za půl roku, za rok, za dva, je ve hvězdách. Správná otázka (kterou ovšem nikdo nepoloží, protože tuší, že se to nesluší), zní: koho z dotyčných kolektiv nemůžete ani cítit? Tak, že byste ho nesnesli ve své blízkosti? Ať si žije, kde chce, ale pokud možno co nejdál ode mne. Z ankety Factum Invenio jsou na tom relativně dobře Slováci, nenávidí je jen 10 % Čechů. Nejhuř jsou na tom, jak se ostatně dalo čekat, Romové. Žádné velké vážnosti se netěší Ukrajinci (48 % odpor), zatímco bratři Rusové jsou na tom tak dobře, že se do ankety ani nevešli.

Nejpozoruhodnější na anketě je jedno jemné rozlišení. Celých 40 % lidí nemůže ani cítit Izraelce pro jejich údajné násilnické sklony. Naproti tomu k Židům jsou o poznání tolerantnější, ty nenávidí jen 18 % veřejnosti. Bylo by velmi zajímavé zjistit, jak přesně cítí český člověk hranici mezi Židem a Izraelcem. Snad jde o to, že „Izraelec“ je občan státu Izrael, kdežto Žid je někdo, kdo je Izraelcem zatím jen potenciálním. Pokud by se v Evropě začalo znovu vyvádět jako po roce 1933, má totiž dvě možnosti: buď se projevit jako bytost mírumilovná a relativně málo neoblíbená a nechat se zplynovat v Osvětlení, nebo dát průchod svým násilnickým sklónům, opustit teritorium, k jehož kulturnímu i hmotnému rozvoji jeho předkové po tisíc let přispívali, a vrátit se do oblasti, jež byla jeho pravlastí, i za cenu toho, že si tam místo bude muset vybojovat. A přitom navíc poslouchat hraběcí rady těch, kteří přinejlepším nedokázali zabránit všem minulým obludným evropským masakrům: rady, jak má tvářít v tvář svým nynějším nepřátelům, kteří si zbraně nevybírají a touhou zničit ho se netají, projevovat mírnost a zdrženlivost.

V anketě mi mezi těmi, které bych nechtěl za sousedy, mi bolestně chybí jedna volba: za sousedy bych nechtěl Čechy. Samozřejmě ne všechny, jen ty, co se zabý-

vají otázkou, koho by nechtěli za souseda, tj. kterou rasu, národnost atp. nemohou ani vystát.

lidovky.cz 11. února 2010



Nespravedlnost má původ v srdci člověka

Svatý otec Benedikt XVI. pokračuje v tradici, kterou v roce 1973 zavedl papež Pavel VI., a obrací se k věřícím poselstvím pro postní dobu, které bylo dnes (4. 2.) ve Vatikánu zveřejněno. Přinášíme komentář arcibiskupa Jana Graubnera, předsedy České biskupské konference.

Tématem papežova poselství k postní době je spravedlnost, avšak nejen ta, která se dá zajistit právně, protože člověk potřebuje k životu v plnosti i lásku, kterou přijímá jako dar, potřebuje žít z Boha, který je Láska.

Papež se ptá: odkud pochází nespravedlnost, a říká, že poukazování na vnější příčiny je mylné. Představa, že stačí odstranit vnější příčiny, je naivní a slepá. Její původ je v srdci člověka, který – ač přirozeně otevřený svobodnému sdílení – je v pokušení uzavřít se do sebe, stavět se nad druhé a proti nim. Egoismus je důsledek prvotního hříchu, který důvěru v Lásku nahrazuje podezřívavostí a spoleháním na sebe.

Bible vidí hlubokou souvislost mezi vírou a spravedlností. Podle Bible má člověk dávat chudému, aby oplácel to, co Bůh udělal pro něj. Bůh dá Izraelitům Zákon poté, co udělají zkušenost zázračného přechodu Rudým mořem. Bůh slyšel jejich volání o pomoc, pomohl, a na oplátku žádá lidi o slyšení.

Tak je to i s Kristovým ospravedlněním. Člověk se neosvobodí ze svých vin osobní obětí, ale Božím gestem. Obrátit se ke Kristu, věřit evangeliu, znamená zbavit se iluze soběstačnosti, znamená objevit, že potřebujeme druhé a Boha, že potřebujeme Boží odpuštění a přátelství.

Víra nemá být něčím snadným a obyčejným. Je třeba mít pokoru, abychom přijali, že od vlastního já nás osvobodí někdo jiný, že nám navíc daruje sám sebe. Díky Kristovu obdarování můžeme vejít do spravedlnosti lásky a pokladat se spíš za dlužníka, protože jsme dostali víc, než v co jsme doufali. To můžeme zažívat zvláště ve svátostech smíření a eucharistie.

Papež nám přeje, aby postní doba pro nás byla dobou niterného poznání Kristova tajemství, který přišel naplnit všechnu spravedlnost.

+ Jan Graubner, Irena Sargánková



Zákon organického růstu

Růst potřebuje čas. Růst musí přijít zvnitřku. Nedosahuje se jej přes zákony, které jsou dány zvnějšku. Růst se uskutečňuje ve stádiích. Mluví se o rytmickém růstu. Jsou doby růstu fyzického, emocionálního a duchovního. Smrtelné je, když růst zaniká a nastupuje stagnace, neboť celý život záleží v růstu.

Člověk roste také ve vzájemném vztahu ke společenství. Potřebuje Ty, aby se mohlo rozvíjet jeho Já.

Růst je spojen též s utrpením, bolestí. Jestliže se toto správně snáší, vede to k vitalitě a zralosti. Správný postoj k utrpení překonává mnohé konflikty a pomáhá snášet napětí a stresové situace, aniž by vedly k onemocnění.

Stres může být nesnesitelný, jestliže se nepřijme utrpení a bolest. Když se ale přijme v duchu kříže, ulehčuje to stres, zmírňuje se napětí a člověk dostává další energii. Pro křesťana je správný postoj k utrpení důležitý; neboť křesťanský život je vždy spojen s utrpením.

Ačkoliv se kloníme k tomu, abychom vylučovali křesťanskou oblast od hospodářského života a oddělovali ji od něho, nelze si představit, že by křesťané na vedoucích místech neměli mít žádný kříž. Když necháme toto vědomě na sebe působit a všechny těžkosti a trápení, spojené s řídicí funkcí, přijmeme, pomáháme při spáse druhých.

Když respektujeme všechny zákony organického růstu, dosáhneme výsledku. Akceptujeme jedinečnost každé osoby. Vytvoříme tím skutečnou upřímnost. Dosáhneme pravé solidarity, jejímž ovocem je dynamická vitalita; vzbudíme tvůrčí iniciativu, jelikož spolupracovníci se budou cítit motivováni, aby se zapojili; a zažijeme správný a zdravý způsob spoluzodpovědnosti.

E. Raidt: Christliche Unternehmensführung (Křesťanské podnikání)



Slavnosti a svátky

- | | | |
|-----|----|--|
| 19. | 3. | Slavnost svatého Josefa, snoubence Panny Marie |
| 25. | 3. | Slavnost Zvěstování Páně |
| 28. | 3. | Květná (Pašijová) neděle |



Významné dny

- | | | |
|-----|----|---|
| 21. | 3. | Mezinárodní den boje za odstranění rasové diskriminace |
| 25. | 3. | Den modliteb za úctu k počatému životu a za nenarozené děti |



Výroční dny biskupů

- | | | | |
|-----|----|-----------------|---|
| 9. | 3. | Mons. Esterka | kněžské svěcení (1963) |
| 12. | 3. | Mons. Škarvada | kněžské svěcení (1949) |
| 17. | 3. | Mons. Otčenášek | kněžské svěcení (1945) - 65 výročí |
| | | Mons. Graubner | jmenován tit. biskupem (1990) - 20 výročí |
| | | Mons. Hrdlička | jmenován tit. biskupem (1990) - 20 výročí |
| | | Mons. Radkovský | jmenován tit. biskupem (1990) - 20 výročí |
| | | Mons. Lobkowitz | jmenován tit. biskupem (1990) - 20 výročí |
| 19. | 3. | Mons. Koukl | svátek |
| | | Mons. Hrdlička | svátek |
| | | Mons. Kajnek | svátek |

Sčítání - Podmoky

27. 3. Kard. Vlk jmenován arcibiskupem (1991)
30. 3. Mons. Otčenášek jmenován tit. biskupem (1950) - 60 výročí
31. 3. Kard. Vlk biskupské svěcení (1990) - 20 výročí
Mons. Cikrle biskupské svěcení (1990) - 20 výročí
Mons. Paďour převzetí služby biskupa – koadjutora (2001)



Setkávání



- ◆ 1. neděle ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 1. neděle od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ 2. neděle v měsíci od 18:45 - setkání Farní rady
- ◆ 4. neděle v měsíci od 18:45 - setkání s promítáním
- ◆ každou neděli od 9:30 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé úterý od 14:00 do 14:50 na faře - nácvik scholy
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každou středu od 20:00 na faře - filozofický kurz
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ 2. pátek v měsíci od 18:45 - křeslo pro hosta
- ◆ 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer
- ◆ 18. v měsíci v 17:00 - Obnova zasvěcení P. Marii, mše



Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)



Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	09:00	17:30
Pondělí	07:00	
Úterý		17:00
Středa	07:00	
Čtvrtek		17:00
Pátek		17:00
Sobota		15:00 Bynov ^{*/}

**/ Přes zimní období (říjen - duben) jsou mše svaté v pečovatelském domově, vždy od 15:00*



Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové	Neděle	10:45	Kostel Nejsvětější Trojice
	Středa	18:00	Kostel Nejsvětější Trojice



→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 28. 03. 2010, před 1. neděli v dubnu ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 12 Kč)